

Friarbrev till Emma

Fröken Emma!

Det är med mycket underliga känslor jag skriver till Er och jag vet icke rätt hvar jag skall börja. Men då jag har eder tillåtelse att vända mig till Er i den ömtåligaste sak hvari en man kan vända sig till en kvinna, är det väl bäst att jag söker så långt det är mig möjligt, helt enkelt framlägga mina känslor. Jag måste emellertid gå rätt långt tillbaka i tiden. Det är mycket länge sedan i min själ vaknade både ett djupt behof af ett hjärta, som verkligen tillhörde mig och ingen annan människa. Men på samma gång uppstod hos mig en djup inre smärta vid tanken på hur svårt det hade sig för mig att vinna hvad jag trängtade efter.

Jag har lidit mycket af just detta, och hade ej den trofaste Herren i mörka stunder hulpt mig till att något mera stadigt än jag eljest förmått se efter de ting som icke synas, hade jag helt vist gått alldeles under. Åren hafva gått, och jag har fått erfara hela svårigheten af att skola vara bland främmande människor, när man i något afseende icke är som andra. För omkr. ett tiotal af år sedan, då min ställning var som allra

hopplösast, fick jag vid läsning af psalmens ord: "Han hjälper den ensamma til ett hem" en inre förvisning därom, att detta löfte gällde äfven mig. Sedan jag kom till Esphult och behofvet att få det tomma hemmet fyllt dagligen gjort sig gällande, har en och annan välment vän gifvit mig anvisningar, som han menade mig böra följa.

Men slutet på mitt frågande blef dock alltid det, att när Herren lofvat mig ett hem, hade han säkert menat ett, som vore byggt på kärlek, icke ett som, åtminstone, hufvudsakligen, vore gundadt på ömsesidiga beräkningar. När Maria vid sitt besök, i Esphult nämnde om, att Ni skulle komma kände jag det rätt underligt, och då jag fick veta, att min mörkännt det på samma sätt, började jag fråga inför Herren, om han kunde hafva för afsikt att här uppfylla sitt löfte. Jag kände det då icke som jag förut känt det detta år, utan erfor en inre öfvertygelse, att jag borde akta på om icke Herrrens väg ginge fram just här. Det var därför med ett inre frågande som jag mötte Eder. Måhända berodde det därpå, att jag den första dagen af vår samvaro hufvudsakligen fick intrycket af en flicka, som det vore svårt att blifva bekant med. Men under Tisdagens senare del blef det mig klart, både att Ni är den kvinna jag behöfver och, vad som är oändligt mycket mer än detta att eder kärlek skulle göra

mig mycket rik och lycklig och att jag själf för Er kan känna det så, som man bör känna det för den, som skall vara den enda bland alla. Så vågar jag då inför Er bekänna att jag älskar Er, och fråga om Ni kan älska mig tillbaka och i kärlek se bort från allt, som för en hustru kan vara svårt. Vi hafva nog båda lidit en del i lifvet, och jag har ofta känt mitt hjärta nästan förfruset. Måhända har t.o.m detta brev tagit något intryck af denna frost.

Men jag känner dock att det genom eder kärlek skulle kunna blifva en vårtid i mitt lif, och att, om vi få vandra hand i hand med hvarandra och båda omslutna af Guds kärlek, det i vårt förhållande skall blifva något af det eviga som aldrig dör.

Mycket mera kunde jag hafva att säga. Men kanske bör det vara nog.